

שידור

טופול ינחה את הארוויזיון

הפור הוטל, לפחות לגבי אחד משני מנחי הארוויזיון. יהיה זה השחקן חיים טופול, שכבר הביע את הסכמתו באוזני יצחק ("צחי") שימעיני. לגבי המנחה השני, החייב להיות אשה, רבים סיכוייה של אביבה מארקס, למרות שבמבחנים שנערכו התברר, כי לצרפתית בפיה של מארקס היגוי אנגלזי סאכסי מובהק. אולם נראה, כי לא תהיה ברירה ו־מארקס, למרות ההיגוי, תהיה זו שתיבחר. מועמדותם של רבקה ("רבקה'לה") מיכאלי ושל אריה אורגד ירדה מ־הפרק, הפעם סופית.

ירון אינו די קנאי

אישים אחדים, דווקא מאותם המקורבים אל ראש הממשלה מנחם בגין, העלו בי אחרונה לפני ראש־הממשלה הצעה להביא להתפטרותו של יושבראש הוועדה־מנהל של רשות־השידור, הפרופסור ראובן ירון. אותם אנשים טוענים, כי ירון שכח את השתייכותו המפלגתית, ומשום שהוא מנסה להיראות אובייקטיבי בתפקידו, הוא מוגע באינטרסים של הליכוד ושל תנועת־החרות, בכל הנוגע לרדיו ולטלוויזיה. ירון היה מועמד לכנסת מטעם חירות, והוא חבר מרכז התנועה. כאשר נכנס לתפקידו נגיסה ל־ישר את הקו, זכה בי התקפות חריפות ביותר מצד העיתונים,

יו"ר ירון
האם הוא בוגד?

ויש הטוענים, כי מאז — וכפי שהגדיר זאת חבר הוועדה־מנהל מטעם ארץ־ישראל השלמה, עורכי־הדין, אהרון פאפו: "הוא בוגד בליכוד". ראש־הממשלה לא דחה הצעה כזו על הסף, ברור, כי היא תזכה בתמיכתו של השר הממנה על חוק רשות־השידור, שר החינוך זבולון המר, אשר בינו לבין ירון התגלע באחרונה ריב חריף.

התערבות פוליטית

ביום הרביעי האחרון, אחרי שנודעה פרשת ח"כ צ'ארלי ביטון והאזיקים, ביקש יושבראש הוועדה־מנהל של רשות השידור, הפרופסור ראובן ירון, ממנכ"ל הרשות לבקש בשמו בקשה יוצאת־דופן ממנהל מחלקת־החדשות של הטלוויזיה, חיים יבין. יבין התבקש שלא לשדר בתוכנית את האירוע, אלא רק לדווח עליו מפי הקריין. תשובתו של יבין הייתה: "לצערי הרב אין לי סרט על מה שאירע, אבל אילו היה, היינו משדרים. לדעתי זוהי התערבות פוליטית חמורה ביותר של יושבראש הוועדה־מנהל בעבודת־החדשות בטלוויזיה, דבר שלא נעשה בצורה כה בוטה עד כה." בעיקבות שיחת־טלפון זו החליט יבין

מנחה טופול
מי יודע צרפתי?

לערוך שיחזור, ויחד עם ח"כ ביטון ועם הרשם־קול, להביא את כל הקולות מהכנר סת וגם שיחה עם ביטון.

הצגה בלי צילום

מדוע לא היו בידי הטלוויזיה צילומים מההצגה הגדולה ישערך ח"כ צ'ארלי ביטון? מבלי קשר לתוכנה ולטיבה, היתה זאת ידיעה עתונאית שהיתה שווה כיסוי.

בבניין הכנסת היו באותה עת שני ציוותי טלוויזיה, האחד של החדשות בעבר רית, בראשותו של נחמן שי, והשנייה של החדשות בערבית, בראשותו של מאיר כהן. הצוות של שי היה בקומת הוועדות, כשהוא ממתיין לחברי ועדת־התחקי־הביט חוק, שעמדו לצאת מהשיבה, ואילו הצוות של כהן היה ביצע העיתונות. כאשר קרא חיים יבין, במהדרת חבט של אותו ערב, את הידיעה שהתייחסה ל־אירוע, הוא טען, כי אין לטלוויזיה סרט, מאחר שציוותי הטלוויזיה, יחד עם ה־עיתונאים, סולקו מהיזע. זה לא היה כך. האמת היתה שהעיתונאים סולקו מהיזע עים רק אחרי שביטון כבל את עצמו, ורק אחרי שהבירוקרטים נסו את כוחם בשיתורו מהאזיקים, ואת כל זאת אפשר היה לצלם. אולם שי היה בקומת הוועדות, ואילו כהן החליט שהסיפור אינו די מעניין, והורה לצלמיו שלא לצלמו.

בראל זוכה

על־פי תלונת אחד מעובדי הטלוויזיה הערבית, יעקב למדן, החלה המישרה חוקרת בהאשמות נגד מי שמשמש כיום כמנהל הטלוויזיה הערבית, יוסף בראל. התלונה למישרה ליבתה את האש בתוך המחלקה הערבית, שהפכה אחר־כך ה־טלוויזיה הערבית, והביאה להקמת וועדת החקירה של צבי ("הזוי") זינדר ושל־מה עבאדי שמסקנותיה, כפי שתורגמו על־ידי הוועדה־מנהל, היו להרחיק את יריבו של בראל, סלים פתאל, מהעבודה. אחרי המסקנות, ואחרי שהמילחמה התלקחה בשנית, הפעם בית־דין, הגיע אל

כתב שי וידידה

האם ההצגה חשובה?

עורכי־הדין של בראל, שלמה תופיה כהן, מיכתב מאת המטה הארצי של ה־מישרה, שבו נכתב, כי המישרה החליטה כי אין ממש בתלונתו של למדן על בראל.

יבין מעורר חסיסה

במחלקת־החדשות שוב גוברת ההתמרמרות. כאשר יצא עורך מבט, יעקב אחי־מאיר, למילואים, חשבו לפחות שלושה עובדים בכירים של מחלקה זו כי חיים יבין, מנהל המחלקה, ימנה אותם כעורכי־מבט בפועל, עד לשובו של אחימאיר. השלושה היו עורך מבט שני שמעון טסלר, האחראי על דסק־פנים יאיר אלוני, ועורך מוקד טיביה סער. אולם יבין החליט לבחור דווקא בעורכי־המישנה, קריין־הספורט יאיר שטרן. יש מי ש־סבור כי היה במינויו של שטרן, שהצדיק את עצמו, יותר משום התרסה כנגד שלר

יועץ מישפטי כהן

האם תאשר המליאה?

אמן גפן

שת האחרים ו־העמדתם במקום. מאשר בחירה בשטרן בזכות עצמו. יבין, שנבהל קצת מן ההתמרמרות נגדו, מגיע מדי ערב למערכת ועורך את המהדורה יחד עם שטרן.

תוכנית יונתן גפן בוטלה

לפני ועדת ההתקשרויות של הטלוויזיה הביא מנהל מחלקת־התוכניות, מרדכי ("מוטי") קירשנבאום, הצעה לסידרת תוכניות למישפחה, שאותה ינחה ויערוך האמן יונתן ("יותי") גפן. קירשנבאום ביקש אישור לערוך עם גפן פיילוט — שידור ניסיוני, פנימי, שלא יוקרן לעולם על גבי המסך — כפי שנוהג לגבי כל תוכנית חדשה.

היועץ המישפטי של רשות־השידור, עורכי־הדין נתן כהן, דרש, לראשונה בי תולדות הרשות, כי הוועדה־מנהל או ועדה מטעמו יאשרו מראש את ביצוע הפיילוט. קירשנבאום, שחשש לתקדים מסוכן ש־

ח"כ ביטון

לפיו יפקח הוועדה־מנהל גם על פעולות פנימיות של הטלוויזיה, הסיר מייד את הצעתו, וביטל את התוכנית לתוכנית עם גפן.

התוכנית של שילון

ביום השישי האחרון הגיע לארץ לחופי־שתי־מולדת שליח רשות־השידור בניריווק, ומי שהיה מנהל מחלקת־התוכניות, דן שילון. באופן רישמי הגיע שילון כדי לבקר את אביו החולה. אולם ההתרגשות שהתעוררה בטלוויזיה סביב בואו, מקורה בשמועות כאילו יתמנה שילון כמנהל־הטלוויזיה, במקומו של ארי־נון ציקרבן. שילון התחבב על ראש־הממשלה, מנחם בגין, בעת שזה ביקר בארצות־הברית. השניים נפגשו בכל הביקורים של בגין שם, ולשילון נקבעה גם פגישה עם ראש־הממשלה בארץ.

הסגנון החדש

במליאת רשות השידור האחרונה, הושג מעו על־ידי כמה מחברי המליאה דברים, אשר עד לפני שנים אחדות קשה היה לתאר, בדמיון הפרוע והחולני ביותר כי הם יושמעו. חבר המליאה, איש הלוי כוד, הפרופסור יוסף נרבה, איש אוניברסיטת חיפה, השתתף בדיון על הסידרה הציונות העומדת לפני שידור. במילים ברורות ביותר, הסביר נדבה כי, "יש בארץ סיגנון חדש". לפי הסיגנון חדש של נדבה לא יאופשרו יותר עיוותים פוליטיים. "נגמרו הימים הטובים שלכם", הוא פנה אל אנשי המערך מקרב חברי המליאה, "החלק של האצ"ל והלח"י היה חשוב לפחות מחלקה של ההגנה, וכך זה גם יבוא לידי ביטוי בטלוויזיה. לא ניתן להעלים יותר את האצ"ל והלח"י ולא ניתן להגנה להשתולל". כאשר גיסתה העיתונאית בלה אלמוג, שהיא חברה המליאה, למחות על דבריו של הרוויזיוני גיסט הוותיק, הוא היסה אותה ואמר: "לא יקום ולא יהיה."